

Udlændinge ved en Forkortelse af den 1 Aars Frist, der er den gældende. Det vil vi saa forsøge paa i Udvalget.

Jeg kan ikke erkende Rigtigheden af den højtærede Ministers Udtalelse om, at en Værdibeskatning paa Automobileer skulde være umulig at gennemføre. Der behøves dertil aldeles ikke, som Finansministeren sagde, at man Aar efter Aar skal vurdere Automobileerne. Det, der kræves, er kun det, jeg udtalte, at man konstaterer Automobilets Anskaffelsesværdi — den kan meget let konstateres —, og at man derefter tager et Beløb i Afskrivning Aar for Aar, saaledes at naar et Automobil har været brugt et vist Aaremaal, afskrives saa og saa mange Rater af Anskaffelsessummen. Det er en Fremgangsmaade, som meget let og meget praktisk kunde bruges.

Med Hensyn til Forlystelsesskatten har jeg kun anerkendt den højtærede Finansministers Lærvillighed og intet andet, og naar Finansministeren siger, at i 1916 var det meget rimeligt, at han modsatte sig den, for da behøvedes den ikke, saa siger jeg, at det er ganske urigtigt, at den ikke behøvedes i 1916 lige saa vel som nu, thi der var stadig en betydelig Underbalance i Statshusholdningen, og den højtærede Finansminister har maattet gribe til det ene Laan efter det andet. Og naar man selv gaar ind paa det Princip, at der skal søges Dækning saa vidt muligt gennem Beskatning og ikke ved Laan, saa havde det ogsaa været rigtigt den Gang at gaa dertil.

Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig. Maa jeg blot tilføje dette, at den højtærede Finansminister maa ikke i min Udtalelse om, at jeg biliger, at man søger Rækken af bestaaende, midlertidige Love forlænget, se et Tilsagn fra min Side om, at jeg ikke kunde tænke mig visse Ændringer af en eller af et Par enkelte af disse Love. Det er naturligvis ogsaa noget, hvorom der maa forhandles Udvalget.

Sundbo: Det glæder mig, at den højtærede Finansminister saa stærkt fastholdt, at de direkte Skatter nødvendigvis maatte følge med, det kunde ikke hjælpe, at Rigsdagen vilde bevilge de indirekte Skatter. Denne bestemte Fastholden tilrænges sikkert stærkt overfor det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) og overfor det ærede 5te Medlem for Skanderborg Amt (Korsgaard), som begge øjenynlig havde tænkt sig, at de kunde slippe

billigere fra det, navnlig med Hensyn til direkte Skatter. Navnlig mente vistnok særlig det ærede 5te Medlem for Skanderborg Amt, at man kunde slippe udenom det ved at opføre med Prisreguleringen eller i hvert Fald væsentlig indskrænke Indenrigsministeriets Budget paa dette Omraade. Det maa ganske bestemt siges, at den Indskrænkning kan ikke lade sig gøre, som Forholdene nu er. Man maa nødvendigvis vedblive med at regulere Priserne ved Tilskud fra Statskassen, saa længe Prisreguleringskommissionen ikke kan drive Priserne ned.

Det forekommer mig ikke, at den højtærede Finansminister har begaaet nogen Fejl ved at tage de direkte Skatter, men snarere ved, at han ikke har taget hele Skattebuketten paa det direkte Skattebudget. Det kan ikke nægtes, at den højtærede Finansministers Skattebuketter efterhaanden bliver noget brogede, han mener snart, at alt muligt mellem Himmel og Jord kan være Genstand for Beskatning, og Buketter bliver som bekendt ikke kønnerne af at være mangefarvede. Det var heldigt, om en saadan Buket, som den højtærede Finansminister overrækker den elskede Rigsdag, kunde være mere ensfarvet. Jeg tror oprigtigt talt, at hvis den højtærede Finansminister vilde se nøjere til, vilde han godt kunne finde noget mere at tage gennem direkte Skatter, end han i Dag synes at mene. Det kan godt være, at det vilde være haardt nok for de 1 100 Millionærer, men jeg tror dog alligevel, at de taaler den Beskatning, der er Tale om her. Jeg er heller ikke helt sikker paa, at ikke den højtærede Finansminister ved at henvende sig til Landsoverskatteraadet kunde finde endnu flere velstillede Folk her i Landet. Det synes mig dog, at Landsoverskatteraadet hvert Aar finder adskillige Indtægter, som de vedkommende ikke selv har kunnet finde. Jeg synes, det er en meget velsignelsesrig Virksomhed, Landsoverskatteraadet udfolder, og en Virksomhed, som vi maa være det taknemmelige for, og jeg vil gerne sige til Finansudvalget, som nok skal bestemme, hvor megen Løn dette Skatteraad og dets Ledere skal have, at de Penge, der gives dertil, er udmærket anvendte. Den Institution maa man se at udvikle, for navnlig vor højtærede Bondestand finder jo dør Skatteindtægter, som de ikke selv har troet, de havde, og jeg kan ikke tænke mig nogen højere Lykke for saadan en hæderværdig Stand end pludselig at se, at den er meget mere formuende, end den selv havde troet. Jeg skulde næsten tro, at efter som Udvik-